ROZSUDOK SÚDNEHO DVORA (prvá komora)

z 15. septembra 2005 *

Vo veci C-464/02,

ktorej predmetom je žaloba o nesplnenie povinnosti podľa článku 226 ES podaná 23. decembra 2002,

Komisia Európskych spoločenstiev, v zastúpení: N. B. Rasmussen a D. Martin, splnomocnení zástupcovia, s adresou na doručovanie v Luxemburgu,

žalobkyňa,

proti

Dánskemu kráľovstvu, v zastúpení: J. Molde, splnomocnený zástupca, s adresou na doručovanie v Luxemburgu,

žalovanému,

* Jazyk konania: dánčina.

ktorého v konaní podporuje:

Fínska republika, v zastúpení: T. Pynnä, splnomocnená zástupkyňa, s adresou na doručovanie v Luxemburgu,

vedľajší účastník konania,

SÚDNY DVOR (prvá komora),

v zložení: predseda prvej komory P. Jann, sudcovia N. Colneric (spravodajkyňa), K. Schiemann, E. Juhász a E. Levits,

generálny advokát: F. G. Jacobs,
tajomník: H. von Holstein, zástupca tajomníka,

so zreteľom na písomnú časť konania a po pojednávaní z 24. novembra 2004,

po vypočutí návrhov generálneho advokáta na pojednávaní 20. januára 2005,

vyhlásil tento

Rozsudok

1 Komisia Európskych spoločenstiev vo svojej žalobe navrhuje, aby Súdny dvor určil, že Dánske kráľovstvo si

— tým, že jeho právny poriadok a jeho správna prax nedovoľujú pracovníkom s bydliskom v Dánsku, ktorí vykonávajú zamestnanie v susednom členskom štáte, používať na služobné a súkromné účely služobné vozidlo registrované v tomto susednom členskom štáte, v ktorom je usadený podnik ich zamestnávateľa, a

— tým, že jeho právny poriadok a jeho správna prax dovoľujú pracovníkom s bydliskom v Dánsku, ktorí vykonávajú zamestnanie v inom členskom štáte Európskej únie, používať na služobné a/alebo súkromné účely motorové vozidlo a najmä služobné vozidlo registrované v inom členskom štáte, v ktorom je usadený podnik alebo hlavné miesto podnikateľskej činnosti ich zamestnávateľa, iba vtedy, ak zamestnanie vykonávané v podniku usadenom v zahraničí je ich hlavnou činnosťou a na tieto účely je zaplatená daň,

nesplnilo svoje povinnosti, ktoré mu vyplývajú z článku 39 ES v spojení s článkom 10 ES, a aby zaviazal Dánske kráľovstvo na náhradu trov konania.

2 Dánske kráľovstvo navrhuje, aby Súdny dvor žalobu zamietol a Komisiu zaviazal na náhradu trov konania.

Právny rámec

Právna úprava Spoločenstva

3 Článok 10 ES stanovuje:

„Členské štáty prijmú všetky potrebné opatrenia všeobecnej alebo osobitnej povahy, aby zabezpečili plnenie záväzkov vyplývajúcich z tejto zmluvy alebo z opatrení prijatých orgánmi Spoločenstva. Členské štáty uľahčia dosiahnutie úloh Spoločenstva.

Členské štáty neprijmú žiadne opatrenia, ktoré by mohli ohroziť dosiahnutie cieľov tejto zmluvy."

4 Článok 39 ES uvádza:

„1. Zabezpečí sa voľný pohyb pracovníkov v rámci Spoločenstva.

2. Voľný pohyb pracovníkov zahŕňa zrušenie akejkoľvek diskriminácie pracovníkov členských štátov na základe štátnej príslušnosti, pokiaľ ide o zamestnanie, odmenu za prácu a ostatné pracovné podmienky.

3. S výnimkou obmedzení odôvodnených verejným poriadkom, verejnou bezpečnosťou a ochranou verejného zdravia majú pracovníci právo:

a) uchádzať sa o skutočne ponúkané pracovné miesta;

b) voľne sa za týmto účelom pohybovať na území členských štátov;

c) na pobyt v niektorom z členských štátov na účel zamestnania v súlade s ustanoveniami zákonov, iných právnych predpisov alebo správnych aktov, ktorými sa upravuje zamestnávanie vlastných štátnych príslušníkov tohto štátu;

d) po ukončení zamestnania zostať na území členského štátu za podmienok ustanovených vo vykonávacích nariadeniach, ktoré stanoví Komisia.

4. Ustanovenia tohto článku sa nevzťahujú na zamestnávanie v štátnej službe alebo verejnej službe."

5 Články 3 a 4 smernice Rady 83/182/EHS z 28. marca 1983 o oslobodení od daní, ktoré platia v rámci spoločenstva pre dočasný dovoz určitých dopravných prostriedkov (Ú. v. ES L 105, s. 59; Mim. vyd. 09/001, s. 112), sa týkajú dočasného dovozu určitých dopravných prostriedkov na súkromné účely, ako aj osobných vozidiel na služobné účely. Tieto ustanovenia sa vzťahujú na osoby, ktoré majú svoje obvyklé bydlisko v inom členskom štáte než v členskom štáte dočasného dovozu.

Vnútroštátna právna úprava

Vnútroštátna právna úprava z 8. apríla 1997 a s ňou súvisiaca správna prax

6 Právna úprava platná v čase, keď Komisia zaslala prvú výzvu z 8. apríla 1997 a odôvodnené stanovisko z 18. mája 1998 (ďalej len „pôvodná právna úprava"), vyplýva z ustanovení vyhlášky ministra dopravy č. 592 z 24. júna 1996 o registračnej dani (ďalej len „vyhláška č. 592"). Táto právna úprava bola v priebehu konania pred podaním žaloby zmenená a doplnená. Zostáva v platnosti aj po nadobudnutí účinnosti zmien, teda po 1. júli 1999, a to v rozsahu, v ktorom sa tieto zmeny neuplatnili.

7 Podľa vyhlášky č. 592 má dánsky rezident v zásade právo používať v Dánsku iba vozidlo, ktoré je pred uvedením do prevádzky registrované v tomto štáte a označené štátnou poznávacou značkou, pretože článok 1 tejto vyhlášky stanovuje, že „každé motorové vozidlo a každý traktor s výnimkou vozidiel uvedených v článkoch 74 a 75 zákona o cestnej premávke (færdselslov) musí byť pred uvedením do prevádzky registrované a označené štátnymi poznávacími značkami".

8 Registrácia vozidla v Dánsku podlieha zaplateniu registračnej dane.

9 Výnimočne možno povoliť používať vozidlo v Dánsku, ktoré bolo registrované v inom členskom štáte a nebolo registrované v Dánsku. Podľa článku 106 vyhlášky č. 592 takéto povolenie vydá centrálny register iba vtedy, ak je vozidlo prevažne používané mimo Dánska a existujú osobitné dôvody na upustenie od požiadavky registrácie v Dánsku.

10 Podľa článku 106 ods. 2 vyhlášky č. 592 sa toto povolenie vydáva zásadne iba na používanie vozidla na súkromné účely. Podľa odchylných ustanovení článku 106 sa však v určitých prípadoch vydá povolenie na používanie vozidla registrovaného v inom členskom štáte na služobné účely.

11 Dánska správna prax vychádzajúca z tejto právnej úpravy spočívala v zamietaní žiadostí o vydanie povolenia na vykonanie služobných ciest do Dánska, okrem iného na účely návštev klientov. V každom prípade nebolo dovolené používať služobné vozidlá napríklad na súkromné účely mimo pracovnej doby. Povolenie sa však v zásade vydávalo vodičovi na cesty tam a späť medzi hranicou a (trvalým) bydliskom v Dánsku uskutočňované cez víkendy, dovolenky a sviatky.

12 Osoby nerešpektujúce tieto obmedzenia v používaní služobných vozidiel boli sankcionované pokutami.

Vnútroštátna právna úprava platná od 1. júla 1999 a s ňou súvisiaca správna prax

13 S účinnosťou od 1. júla 1999 boli zákon č. 385 o registračnej dani z motorových vozidiel (lov am registreringsafgift af motorkøretøjer, ďalej len „zákon o registračnej dani"), ako aj vyhláška č. 592 zmenené a doplnené vyhláškou č. 502 z 21. júna 1999 o registračnej dani z motorových vozidiel (ďalej len „nová právna úprava").

14 Podľa vysvetlení podaných dánskou vládou na pojednávaní existujú medzi pôvodnou a novou právnou úpravou dva základné rozdiely. Nová právna úprava jednak už nevyžaduje, aby vozidlo registrované v inom členskom štáte bolo registrované s dánskymi štátnymi poznávacími značkami. Okrem toho nová právna úprava už nestanovuje platenie registračnej dane v plnej sadzbe, ale pomerne v závislosti od doby používania vozidla v Dánsku.

15 Článok 1 ods. 1 a 2 zákona o registračnej dani stanovuje:

„1. Do štátneho rozpočtu sa uhrádza daň z motorových vozidiel, ktoré podliehajú registračnej povinnosti podľa zákona o cestnej premávke [færdselsloven], ako aj z prívesov a návesov takýchto motorových vozidiel. Táto daň je splatná pri prvej registrácii vozidla, pokiaľ tento zákon nestanovuje odlišnú úpravu.

2. Dani podliehajú okrem toho aj vozidlá uvedené v článkoch 4 a 5, ktoré boli registrované ako vozidlá so zahraničnými štátnymi poznávacími značkami, a ktoré používa dánsky rezident v súlade s článkom 3a ods. 6."

16 Uvedené články 4 a 5 zákona o registračnej dani zakotvujú prevažne pravidlá výpočtu výšky registračnej dane pre rozličné kategórie vozidiel ako nové vozidlá, ojazdené vozidlá zdaňované podľa ich veku a úžitkové vozidlá.

17 Článok 3a tohto zákona obsahujúci právnu úpravu registračnej dane pre prípad dočasnej registrácie (ďalej len „dočasná registračná daň") stanovuje:

„1. Štátne colné a daňové orgány môžu na žiadosť povoliť, aby sa platenie dane z motorových vozidiel podliehajúcich registrácii, ktoré sú dočasne registrované v tuzemsku, uskutočnilo podľa odseku 2, ak

1) je majiteľom motorového vozidla cudzinec, ktorý ho počas svojho prechodného pobytu používa v tuzemsku, alebo

2) je vozidlo vo vlastníctve podniku alebo stálej prevádzkarne v zahraničí a bolo poskytnuté osobe s bydliskom v Dánsku na služobné a súkromné používanie v zahraničí a v Dánsku, ak zamestnanie v podniku alebo stálej prevádzkarni je hlavnou činnosťou pracovníka.

2. Daň je splatná štvrťročne vopred vo výške 3 % z vypočítanej dane za každý začatý štvrťrok. Okrem toho sa za každý začatý štvrťrok uhrádza prirážka vo výške 1,5 % z nezaplatenej registračnej dane, ktorú je po vykonanej platbe ešte potrebné zaplatiť. Pri prvej platbe sa okrem toho poskytuje zábezpeka na krytie prípadných nedoplatkov spojených s registráciou, ktorá zodpovedá výške dane a prirážky za prvý štvrťrok.

3. Daň v zmysle odsekov 1 a 2 je povinný zaplatiť ten, kto vozidlo poskytne osobe s bydliskom v Dánsku. ...

...

6. Odseky 1 až 5 sa takisto použijú na motorové vozidlá uvedené v odseku 1 bode 2, ktoré boli registrované so zahraničnými štátnymi poznávacími značkami.

7. Pokiaľ ide o motorové vozidlá uvedené v článku 4 a článku 5 ods. 1, ktoré osoba s bydliskom v tuzemsku používa v tuzemsku výlučne na účel dopravenia sa do miesta výkonu zamestnania pre zamestnávateľa v zmysle ods. 1 bodu 2, môžu daňové a colné orgány povoliť platenie dane za každý deň používania vozidla v Dánsku. Výška dane predstavuje 60 DKK za deň pre vozidlá podľa článku 4 a 30 DKK za deň pre vozidlá podľa článku 5 ods. 1. Vozidlá podľa článku 5 ods. 3, článku 5 ods. 5 bodu 2 a článku 5 ods. 10 [pokiaľ ide o niektoré kategórie úžitkových vozidiel určitej váhy alebo s určitým použitím] nepodliehajú dani, ak ich osoba s bydliskom v tuzemsku používa v tuzemsku výlučne na účely dopravenia sa do miesta výkonu zamestnania pre zamestnávateľa v zmysle ods. 1 bodu 2.

...

9. Minister financií je oprávnený vydať bližšie vykonávacie predpisy týkajúce sa vydávania povolení a predkladania žiadostí ako aj platenia daní a prirážok uvedených v odsekoch 1 až 8."

18 Na osoby, ktoré nespĺňajú podmienky článku 3a ods. 1 zákona o registračnej dani, najmä podmienku zamestnania ako hlavnej činnosti pracovníka, sa naďalej vzťahuje pôvodná právna úprava.

19 Nový odsek 4 článku 115 vyhlášky č. 592 doplnený v roku 1999 stanovuje:

„... osoba s bydliskom v Dánsku smie viesť motorové vozidlo, ktoré jej podnik alebo stála prevádzkareň v zahraničí poskytla na používanie na služobné alebo na služobné a súkromné účely v zahraničí a v tuzemsku. Zamestnanie v tomto podniku alebo v tejto prevádzkarni musí predstavovať hlavnú činnosť tejto osoby. Podmienkou pre používanie vozidla je povolenie, vydané na žiadosť štátnymi colnými a daňovými orgánmi, zaplatiť registračnú daň z vozidla na základe predpisov vydaných ministrom financií. Povolenie sa musí nachádzať vo vozidle počas jazdy v Dánsku a na požiadanie musí byť predložené polícii."

20 Podľa článku 117 ods. 3 tejto vyhlášky môžu „štátne colné a daňové orgány na žiadosť povoliť, aby daň z motorových vozidiel podliehajúcich registrácii, ktoré sú dočasne registrované v Dánsku, bola platená podľa predpisov vydaných ministrom financií, ak cudzinec je majiteľom motorového vozidla, ktoré používa v Dánsku počas svojho dočasného pobytu".

21 Druhá kapitola vyhlášky č. 502 vydanej v súlade s článkom 3a ods. 9 zákona o registračnej dani obsahuje ustanovenia o platení tejto pomernej dane.

22 Článok 5 ods. 3 a 6 tejto vyhlášky stanovuje:

„3. Každému rezidentovi, ktorému podnik alebo stála prevádzkareň v zahraničí poskytla na používanie na služobné alebo súkromné účely motorové vozidlo podliehajúce registrácii, môžu štátne colné a daňové orgány na žiadosť povoliť platenie dane podľa pravidiel uvedených v odseku 1, ak zamestnanie v tomto podniku alebo v tejto stálej prevádzkarni je jeho hlavnou činnosťou. Toto povolenie je možné vydať iba k vozidlu, ktoré má by používané v Dánsku a v štáte, v ktorom sa podnik alebo stála prevádzkareň nachádza. Povolenie sa vydáva na základe nasledujúcich pravidiel:

1) Na účely výpočtu dane, ktorá sa má zaplatiť, je potrebné sa dostaviť s vozidlom pred štátne colné a daňové orgány.

2) K žiadosti je potrebné pripojiť doklad preukazujúci skutočnosť, že zamestnanie v zahraničnom podniku je hlavnou činnosťou rezidenta v Dánsku.

...

6. Pokiaľ sa vozidlá používajú v Dánsku, musia mať vodiči vozidiel povolenia uvedené v odsekoch 1 a 3 pri sebe. Okrem toho musí byť známka vydaná štátnymi

colnými a daňovými orgánmi umiestnená na viditeľnom mieste čelného skla vo vnútri vozidla. Na motocykloch musí byť známka umiestnená na mieste viditeľnom pre okoloidúcich."

23 Článok 6 ods. 1 uvedenej vyhlášky stanovuje:

„Každému rezidentovi, ktorému podnik alebo stála prevádzkareň v zahraničí poskytla motorové vozidlo podliehajúce registrácii v zmysle článku 4 alebo článku 5 ods. 1 zákona o registračnej dani na používanie na služobné účely v Dánsku, môžu štátne colné a daňové orgány na žiadosť povoliť platiť dennú daň, ak zamestnanie v tomto podniku alebo v tejto stálej prevádzkarni je jeho hlavnou činnosťou. K žiadosti musí byť pripojený doklad preukazujúci skutočnosť, že zamestnanie v zahraničnom podniku je hlavnou činnosťou rezidenta."

24 Čo sa týka dennej dane, v bode 1.4 obežníka č. 102 z 28. júna 1999, ktorý bol v roku 2001 nahradený pokynmi colnej a daňovej správy k spotrebným daniam a k určeniu vymeriavacieho základu (pozri obežník č. 172 z 20. septembra 2001), sa uvádza:

„Vozidlá, na ktoré sa vzťahujú ustanovenia o dennej dani, nesmú byť používané na súkromné účely, ako ani na dopravu medzi miestom bydliska a miestom výkonu zamestnania, okrem prípadu, ak by sa táto doprava uskutočnila výslovne v záujme podniku. ... Naopak, obvyklú (každodennú) dopravu dánskeho rezidenta medzi miestom bydliska a miestom výkonu zamestnania nemožno považovať za uskutočňovanú výslovne v záujme podniku."

25 Dánska správna prax týkajúca sa platenia štvrťročnej alebo dennej dane je podľa tvrdenia dánskej vlády nasledujúca:

— Regionálnym colným a daňovým orgánom sa predloží písomná žiadosť, v ktorej je uvedené, či sa žiadosť týka dennej alebo štvrťročnej dane.

— K tejto žiadosti sa pripojí potvrdenie o zamestnaní v zahraničí, v ktorom sú uvedené údaje o podmienkach zamestnania, najmä, či vykonávané zamestnanie je hlavnou činnosťou pracovníka.

— Žiadosť sa v zásade spracuje v priebehu troch alebo štyroch dní po jej predložení.

— Povolenie sa vydá za predpokladu, že vozidlo bude používané tak v štáte zamestnávateľa, ako aj v štáte zamestnanca. Pokiaľ by bolo vozidlo používané výlučne iba v štáte, v ktorom má zamestnanec bydlisko, nemožno hovoriť o cezhraničnej činnosti.

— Ak žiadosť spĺňa zákonné podmienky, najmä pokiaľ ide o hlavnú činnosť, bude povolenie tak pre dennú daň, ako aj pre štvrťročnú daň automaticky vydané.

— Ak bolo povolené platenie štvrťročnej alebo dennej dane, colné a daňové orgány môžu dotknutej osobe vydať príslušnú známku.

— Právna úprava dennej dane stanovuje vydanie určitého počtu známok, na ktorých je zapísané evidenčné číslo vozidla. Aby bolo možné používať vozidlo v Dánsku, zamestnávateľ alebo pracovník musia na známke vyznačiť dátum cesty. Po zaplatení štvrťročnej dane sa známka vydá na dobu platnosti povolenia (nanajvýš dva roky). Doba platnosti sa vyznačí na štvrťročnej známke. Evidenčné číslo vozidla sa vyznačí na známkach. Známky musia byť viditeľne umiestnené na čelnom skle vozidla.

— V rámci vydania povolenia na platenie štvrťročnej dane miestne colné a daňové orgány vykonajú predbežný odhad hodnoty vozidla. Toto štádium konania je rovnaké pre všetky vozidlá, ktoré boli v Dánsku prvýkrát registrované, vrátane nových vozidiel, pri ktorých nebola vopred nahlásená alebo určená cena. Preto sa bude uplatňovať predovšetkým na dovezené ojazdené vozidlá.

— Na účely ohodnotenia je potrebné dostaviť sa s vozidlom pred miestne colné a daňové orgány. To sa však vo všeobecnosti nevyžaduje, keďže ohodnotenie vozidla bežného modelu možno vykonať na základe dokladov o motorovom vozidle.

Konanie pred podaním žaloby

26 Keďže Komisia zastávala názor, že pôvodná právna úprava nie je v súlade s článkom 5 Zmluvy ES (teraz článok 10 ES) v spojení s článkami 48 a 59 Zmluvy ES (teraz článok 39 ES a 49 ES), začala konanie o nesplnenie povinnosti členským štátom.

27 Po tom, ako listom z 8. apríla 1997 vyzvala Dánske kráľovstvo, aby predložilo svoje pripomienky, zaslala 18. mája 1998 svoje odôvodnené stanovisko, ktorým tento členský štát vyzvala na prijatie opatrení potrebných na dosiahnutie súladu s týmto stanoviskom v lehote dvoch mesiacov.

28 V doplňujúcej výzve zo 14. septembra 1999 Komisia konštatovala, že ani nová právna úprava nie je v súlade s článkami 10 ES, 39 ES a 49 ES z troch dôvodov. Po prvé, používanie služobného vozidla v Dánsku, ktoré bolo registrované v zahraničí, je podmienené vydaním osobitného povolenia. Po druhé, vydanie tohto povolenia podlieha zaplateniu dane. Po tretie, nová právna úprava je neoprávnene vyhradená tým dánskym rezidentom, ktorých zamestnanie v podniku alebo v prevádzkarni predstavuje ich hlavnú činnosť.

29 Na odpoveď dánskej vlády reagovala Komisia 26. septembra 2000 doplňujúcim odôvodneným stanoviskom týkajúcim sa novej právnej úpravy a vyzvala Dánske kráľovstvo na prijatie opatrení potrebných na dosiahnutie súladu s týmto stanoviskom v lehote dvoch mesiacov.

30 Keďže Komisia nepovažovala odpoveď dánskej vlády na jej odôvodnené stanovisko za uspokojivú, rozhodla sa podať predmetnú žalobu.

O žalobe

31 Komisia uvádza, že tak pôvodná, ako aj nová právna úprava (ďalej len „dánska právna úprava") obmedzuje voľný pohyb pracovníkov, pretože je v rozpore s článkom 39 ES v spojení s článkom 10 ES, pričom toto obmedzenie nemožno odôvodniť naliehavými dôvodmi verejného záujmu.

O oblasti pôsobnosti článku 39 ES

Argumentácia účastníkov konania

32 Komisia tvrdí, že dánska právna úprava patrí do pôsobnosti článku 39 ES, a to z dôvodu, že predpisy upravujúce výkon povolania majú tiež vplyv na prístup na trh práce.

33 Dánska vláda podporovaná fínskou vládou k tomu uvádza, že dánska právna úprava sa nachádza mimo oblasti pôsobnosti článku 39 ES, pretože nijako neobmedzuje prístup na trh práce. Podľa názoru dánskej vlády sa dotýka iba pracovných podmienok. Samotná zásada, podľa ktorej pracovník s bydliskom v Dánsku tam nemôže slobodne jazdiť na služobnom vozidle registrovanom v zahraničí, nie je zahrnutá v článku 39 ES.

Posúdenie Súdnym dvorom

34 Cieľom ustanovení Zmluvy upravujúcich voľný pohyb osôb je uľahčiť príslušníkom Spoločenstva výkon povolania akejkoľvek povahy na území Spoločenstva, pričom tieto ustanovenia bránia prijatiu opatrení, ktoré by mohli znevýhodňovať príslušníkov Spoločenstva, ak by chceli vykonávať hospodársku činnosť v inom členskom štáte (rozsudky z 15. decembra 1995, Bosman, C-415/93, Zb. s. I-4921, bod 94; z 2. októbra 2003, Van Lent, C-232/01, Zb. s. I-11525, bod 15, a z 29. apríla 2004, Weigel, C-387/01, Zb. s. I-4981, bod 52).

35 Ustanovenia, ktoré štátnemu príslušníkovi členského štátu bránia alebo ho odrádzajú opustiť krajinu pôvodu a vykonať tak svoje právo na voľný pohyb, preto predstavujú obmedzenia tejto slobody aj vtedy, ak sa uplatňujú nezávisle od štátnej príslušnosti dotknutých pracovníkov (rozsudok Bosman, už citovaný v bode 96).

36 Podmienkou obmedzenia je však skutočnosť, že tieto ustanovenia ovplyvňujú prístup pracovníkov na trh práce (rozsudok z 27. januára 2000, Graf, C-190/98, Zb. s. I-493, bod 23).

37 Spôsoby výkonu činnosti môžu tiež ovplyvniť prístup k dotknutej činnosti. Z toho dôvodu môže právna úprava, ktorá upravuje podmienky výkonu hospodárskej činnosti, predstavovať prekážku voľného pohybu pracovníkov v zmysle tejto judikatúry.

38 Z uvedeného vyplýva, že dánska právna úprava sa nenachádza mimo oblasti pôsobnosti článku 39 ES.

O existencii obmedzení voľného pohybu pracovníkov

Argumentácia účastníkov konania

39 Komisia uvádza, že tak pôvodná, ako aj nová právna úprava sú v rozpore so zásadou voľného pohybu pracovníkov zakotvenou v článku 39 ES, pretože obmedzujú právo pracovníkov uchádzať sa o zamestnanie v inom členskom štáte a obmedzujú slobodu zamestnávateľov so sídlom v inom členskom štáte zamestnať pracovníkov s bydliskom v Dánsku.

40 Pôvodná právna úprava zakazuje dánskym rezidentom používať v Dánsku služobné vozidlo registrované v zahraničí. Obmedzenie vyplývajúce z novej právnej úpravy spočíva v tom, že táto úprava vyžaduje predchádzajúce povolenie a zaplatenie dane, ktorá zodpovedá splátkam celkovej sumy registračnej dane. Komisia tvrdí, že podniky usadené v iných členských štátoch nebudú mať v dôsledku dánskej právnej úpravy záujem zamestnávať pracovníkov s bydliskom v Dánsku.

41 Dánska vláda uvádza, že dánska právna úprava neobsahuje žiadnu diskrimináciu na základe štátnej príslušnosti. Predpisy týkajúce sa služobných vozidiel zabezpečujú rovnosť všetkých osôb s bydliskom v Dánsku bez ohľadu na to, či sú zamestnaní v Dánsku, alebo v zahraničí. Predpisy týkajúce sa registračnej dane nerozlišujú medzi dánskymi štátnymi príslušníkmi alebo cudzincami, ktorí v Dánsku bývajú a pracujú, a dánskymi štátnymi príslušníkmi alebo cudzincami, ktorí v Dánsku bývajú, ale pracujú v zahraničí.

42 Dánska vláda nevylučuje, že dánske predpisy týkajúce sa registračnej dane v prípadoch, keď služobné vozidlo je jednou z podmienok zamestnania, môžu pri oddelenom skúmaní vyvolávať dojem, že motivujú zamestnávateľov zamestnať skôr pracovníka z vlastnej krajiny ako dánskeho rezidenta. Toto oddelené skúmanie však dánska vláda odmieta, pretože dodatočne vzniknuté náklady nie vždy a nevyhnutne predstavujú prekážku v zamestnávaní pracovníka s bydliskom v Dánsku. Ak možno služobné vozidlo používať na súkromné účely, ide vlastne o časť odmeny pracovníka. Zamestnávateľ môže zohľadniť dodatočné náklady spojené s týmto používaním v rámci určenia ďalších podmienok zamestnania, najmä mzdových podmienok. Pre zamestnávateľa sú dôležité celkové náklady, ktoré budúci zamestnanec predstavuje. Tieto náklady zahŕňajú okrem samotnej mzdy napríklad odvody zamestnávateľa do sociálneho systému.

43 Podľa názoru fínskej vlády dánska daňová právna úprava vo vzťahu k služobným vozidlám registrovaným v zahraničí, poskytnutým osobám s trvalým bydliskom v Dánsku, nezakladá obmedzenie voľného pohybu pracovníkov v zmysle článku 39 ES. Vozidlo, ktoré pracovník voľne používa, možno stotožňovať s vlastným vozidlom pracovníka. Toto vozidlo nie je predmetom dočasného, ale trvalého používania.

44 Komisia namieta proti tvrdeniu o neexistencii diskriminácie, keďže pracovník s bydliskom v Dánsku je podľa nej v porovnaní s pracovníkom s bydliskom v zahraničí, ktorý rovnakým spôsobom používa v Dánsku služobné vozidlo registrované v zahraničí, zjavne diskriminovaný. Dánska právna úprava je v rozpore s právom Spoločenstva, pretože odrádza zamestnávateľa od toho, aby zamestnal pracovníka s bydliskom v Dánsku na účel vykonávania firemných úloh v tejto krajine prostredníctvom služobného vozidla registrovaného v zahraničí, zatiaľ čo pracovníci toho istého podniku žijúci v zahraničí môžu svoju činnosť bez problémov vykonávať. Nejde tu o to, aby bolo osobám s bydliskom v Dánsku poskytnuté výhodnejšie daňové postavenie v porovnaní s ich kolegami s bydliskom v zahraničí. Porovnávanie osoby zamestnanej v dánskom podniku s bydliskom v Dánsku s osobou zamestnanou v zahraničnom podniku s bydliskom v Dánsku nie je relevantné.

Posúdenie Súdnym dvorom

45 Podľa ustálenej judikatúry článok 39 ES nezakazuje iba akúkoľvek priamu alebo nepriamu diskrimináciu na základe štátnej príslušnosti, ale tiež vnútroštátnu právnu úpravu obmedzujúcu voľný pohyb pracovníkov, aj keď sa uplatňuje nezávisle od štátnej príslušnosti dotknutých pracovníkov (rozsudky Graf, už citovaný, bod 18, a Weigel, už citovaný, body 50 a 51).

46 Je nesporné, že pôvodná právna úprava, pokiaľ sa má ešte uplatniť, je z dôvodu povinnosti registrácie služobného vozidla v Dánsku, ktoré zamestnávateľ usadený v inom členskom štáte poskytol pracovníkovi, spôsobilá tohto zamestnávateľa odradiť od toho, aby zamestnal pracovníka s bydliskom v Dánsku, ak toto zamestnanie nepredstavuje základnú činnosť pracovníka, a teda je spôsobilá obmedziť prístup osôb s bydliskom v Dánsku k tomuto zamestnaniu.

47 Pokiaľ ide o pracovníkov s bydliskom v Dánsku, ktorí chcú vykonávať svoju hlavnú činnosť v podniku usadenom v inom členskom štáte, takisto nová právna úprava obmedzuje voľný pohyb pracovníkov, pretože spôsobuje dodatočné náklady vo forme dočasnej registračnej dane.

48 Ak by podnik usadený v inom členskom štáte znášal tieto náklady bez kompenzácie, nemal by záujem zamestnať pracovníka s bydliskom v Dánsku, ktorý by pre neho predstavoval vyššie náklady ako pracovník, ktorý nebýva v tomto štáte.

49 Je pravdou, že zamestnávateľ by mohol, ako to uvádza dánska vláda, prispôsobiť mzdu pracovníka s bydliskom v Dánsku s cieľom vyrovnať tieto dodatočné náklady. Povedané inými slovami, mohol by sa pokúsiť tomuto pracovníkovi vyplácať nižšiu mzdu ako pracovníkovi vykonávajúcemu rovnaké úlohy, ktorý však býva v inom členskom štáte.

50 Pracovník s bydliskom v Dánsku by však nemusel mať záujem hľadať si zamestnanie v inom členskom štáte, ak by musel počítať s tým, že zarobí menej ako rovnaký pracovník bývajúci v tomto inom členskom štáte. Ako Súdny dvor konštatoval v bode 18 rozsudku zo 6. júla 1988, Ledoux (127/86, Zb. s. 3741), znevýhodnenie

pracovníka týkajúce sa podmienok zamestnania voči jeho kolegom s bydliskom v štáte zamestnávateľa priamo obmedzuje výkon jeho práva na voľný pohyb v rámci Spoločenstva.

51 Tvrdenie fínskej vlády, že služobné vozidlá používané na súkromné i služobné účely, ktoré boli registrované v inom členskom štáte a poskytnuté osobám so stálym bydliskom v Dánsku, nepredstavujú obmedzenie voľného pohybu pracovníkov z dôvodu, že tieto vozidlá možno považovať za vlastné vozidlá pracovníkov, vychádza z nesprávneho predpokladu. Pracovník s bydliskom v Dánsku, ktorý smie používať služobné vozidlo nielen na služobné, ale aj na súkromné účely, nemôže s týmto vozidlom voľne disponovať v rozsahu, v akom môže disponovať so svojím súkromným vozidlom, ktorého použitie neobmedzujú požiadavky vyplývajúce z plnenia služobných úloh.

52 Na základe uvedeného je potrebné konštatovať, že dánska právna úprava predstavuje obmedzenie voľného pohybu pracovníkov a to tak vo svojej pôvodnej, ako aj novej podobe.

53 Takéto opatrenia by boli prípustné, iba ak by boli ako výnimočné opatrenia výslovne uvedené v článku 39 ods. 3 ES, ak by sledovali legitímny cieľ zlučiteľný so Zmluvou, a ak by mohli byť odôvodnené naliehavými dôvodmi všeobecného záujmu. Navyše by museli byť spôsobilé dosiahnuť sledovaný cieľ a nesmeli by presahovať to, čo je na dosiahnutie tohto cieľa nevyhnutné (pozri najmä rozsudky Bosman, už citovaný, bod 104, a z 30. septembra 2003, Köbler, C-224/01, Zb. s. I-10239, bod 77).

O odôvodnení obmedzenia voľného pohybu pracovníkov

Argumentácia účastníkov konania

54 Dánska vláda podporovaná fínskou vládou uvádza, že dánska právna úprava je prípustná a zlučiteľná s právom Spoločenstva a registračná povinnosť je iba prirodzeným dôsledkom výkonu daňovej suverenity. Je teda dovolené prijať opatrenia, ktoré zabezpečia vyberanie registračnej dane za predpokladu, že tieto opatrenia neprekračujú to, čo je na dosiahnutie ich cieľa nevyhnutné a primerané.

55 Dánska vláda uvádza, že prípadný reštriktívny účinok pôvodnej, ako aj novej právnej úpravy vyplýva z požiadavky zabezpečiť, aby nebolo obchádzané platenie registračnej dane, ktorej podliehajú osoby s bydliskom v Dánsku. Bez existencie týchto predpisov by sa osoby s bydliskom v Dánsku mohli vyhnúť plateniu dane tým spôsobom, že by zakladali spoločnosti alebo organizačné zložky v inom členskom štáte, prostredníctvom ktorých by kupovali vozidlá registrované v tomto inom členskom a používali ich v Dánsku.

56 Pokiaľ ide o novú právnu úpravu, požiadavka predchádzajúceho povolenia platenia dane vo forme dennej alebo štvrťročnej dane je odôvodnená nevyhnutnosťou vopred skúmať splnenie podmienok dánskej právnej úpravy, ako aj nevyhnutnosťou ich dodatočného preukázania. Konanie o vydaní povolenia je v tomto ohľade relatívne jednoduché, pretože povolenie bude bez ďalšieho vydané každému žiadateľovi, ktorý splní stanovené požiadavky.

57 K povinnosti platiť štvrťročnú alebo dennú daň zavedenú novou právnou úpravou dánska vláda uvádza, že Súdny dvor v rozsudku z 21. marca 2002, Cura Anlagen, (C-451/99, Zb. s. I-3193), pripustil, že spotrebná daň, ktorá je úmerná k dobe trvania registrácie vozidla v štáte, je primeraná. Dodáva, že rozhodnutie Súdneho dvora o neprípustnosti spornej dane v tejto veci bolo odôvodnené najmä tým, že výška dane nebola úmerná dobe trvania registrácie. Dánska vláda z toho vyvodzuje, že právna úprava týkajúca sa registračnej dane z vozidiel registrovaných v inom členskom štáte nie je v rozpore s ustanoveniami Zmluvy o voľnom pohybe pracovníkov.

58 Dánska vláda uvádza, že podmienka „hlavnej činnosti", ktorá musí byť splnená, aby bolo možné použiť novú právnu úpravu, je primeraná. O „hlavnú činnosť" ide vtedy, ak je osoba s bydliskom v Dánsku zamestnaná zahraničným podnikom v zamestnaní na plný pracovný úväzok alebo ak v tomto zamestnaní poberá minimálne polovicu svojich prímov.

59 Táto podmienka má zabezpečiť, aby pracovník, ktorý má k dispozícii služobné vozidlo, skutočne vykonával svoje úlohy pre zamestnávateľa, pričom iba čisto formálny pracovný vzťah nepostačuje. Táto podmienka je objektívne a ľahko preskúmateľná. Okrem toho by bolo o dosť ťažšie predchádzať zneužitiam, ak by sa nová právna úprava vzťahovala na každú osobu s bydliskom v Dánsku zamestnanú na čiastočný alebo plný pracovný úväzok v inom členskom štáte. Ak by tomu tak bolo, museli by policajné orgány kontrolovať každé v zahraničí registrované vozidlo, na ktorom v Dánsku jazdí osoba s bydliskom v tomto štáte, aby zistila, či vodič svoje zamestnanie v inom členskom štáte skutočne vykonáva, či ho vykonáva na plný alebo čiastočný pracovný úväzok, čo by predstavovalo neprimeraný postup.

60 Komisia odmieta akékoľvek odôvodnenie. Nesúhlasí s tým, aby sa dánska registračná daň považovala za prípustnú daň. Uvádza, že dánska právna úprava nie je spôsobilá zabezpečiť, aby bolo možné účinne kontrolovať, či sa vozidlo používa iba prípustným spôsobom.

61 Podľa Komisie zákaz používať služobné vozidlo registrované v zahraničí bez zohľadnenia skutočnosti, či ide o dočasný dovoz, či je vozidlo určené na používanie v Dánsku a súčasne v štáte, v ktorom bolo v súlade so zákonom registrované, a či bude vozidlo v súlade s právnymi predpismi dovezené do štátu registrácie, nie je vzhľadom na bezpečnosť cestnej premávky vhodný ani primeraný. Všeobecná povinnosť predchádzajúceho povolenia na platenie dane formou dennej alebo štvrťročnej dane, ktorú zaviedla nová právna úprava, je neprimeraná. Takéto opatrenia nemožno odôvodniť snahou zamedziť daňovým únikom.

62 Pokiaľ ide o predchádzajúce správne konanie, Komisia nesúhlasí s tvrdením, že ide o jednoduché konanie.

Posúdenie Súdnym dvorom

— O pôvodnej právnej úprave

63 Pokiaľ ide o pôvodnú právnu úpravu, na ktorú sa vzťahuje prvá zarážka návrhu, Komisia vytýka Dánskemu kráľovstvu, že jeho právny poriadok a jeho správna prax nedovoľujú pracovníkom s bydliskom v Dánsku, ktorí vykonávajú v susednom členskom štáte zamestnanie, ktoré nie je ich hlavnou činnosťou, používať na služobné a súkromné účely služobné vozidlo registrované v tomto susednom členskom štáte, v ktorom je usadený podnik ich zamestnávateľa.

64 V tomto smere treba pripomenúť, že v zmysle článku 39 ES sa za „pracovníka" považuje každý, kto po určitý čas pre inú osobu podľa jej pokynov vykonáva činnosť, za ktorú ako protiplnenie dostáva odmenu. Právo voľného pohybu pracovníkov prislúcha každému, kto vykonáva skutočnú a efektívnu činnosť, pričom sa neprihliada na činnosti nepatrného rozsahu, ktoré sú výlučne okrajové a vedľajšie (pozri v tomto zmysle rozsudky z 3. júla 1986, Lawrie-Blum, 66/85, Zb. s. 2121, body 16 a 17, a z 23. marca 2004, Collins, C-138/02, Zb. s. I-2703, bod 26).

65 Dánska vláda sa na účely odôvodnenia uplatnenia pôvodnej právnej úpravy na pracovníkov, ktorých zamestnanie v podniku v inom členskom štáte nepredstavuje ich hlavnú činnosť, odvoláva na predchádzanie zneužitiam.

66 Z judikatúry, najmä z rozsudku z 9. marca 1999, Centros (C-212/97, Zb. s. I-1459, bod 24), vyplýva, že členský štát je oprávnený prijať opatrenia zabraňujúce tomu, aby sa niektorí z jeho štátnych príslušníkov vyhli pôsobnosti vnútroštátnej právnej úpravy tým, že zneužijú práva zavedené Zmluvou ES, a aby sa neoprávnene alebo podvodne dovolávali práva Spoločenstva.

67 Všeobecnú domnienku zneužitia však nemožno vyvodzovať z tvrdenia, že pracovník s bydliskom v Dánsku, ktorý používa služobné vozidlo zamestnávateľa usadeného v inom členskom štáte, vykonáva v tomto inom štáte zamestnanie, ktoré nie je jeho hlavnou činnosťou.

68 Odňať takýmto pracovníkom právo priznané novou právnou úpravou používať v Dánsku služobné vozidlo registrované v inom členskom štáte bez registrácie dánskou štátnou poznávacou značkou presahuje to, čo je na zabránenie zneužitiam nevyhnutné.

69 Z toho dôvodu je žaloba Komisie v časti, v ktorej sa týka pôvodnej právnej úpravy, dôvodná.

— O novej právnej úprave

70 Pokiaľ ide o novú právnu úpravu, na ktorú sa vzťahuje druhá zarážka návrhu, Komisia vytýka Dánsku, že vydanie povolenia na používanie vozidla registrovaného v inom členskom štáte pracovníkovi s bydliskom v Dánsku je viazané jednak na podmienku, že zamestnanie v podniku v tomto inom členskom štáte predstavuje hlavnú činnosť pracovníka — otázka, ktorou sme sa zaoberali už vyššie, a jednak na zaplatenie dane.

71 Požiadavka predchádzajúceho povolenia na platenie tejto dane formou dennej alebo štvrťročnej dane nie je obsiahnutá v návrhu Komisie. Námietky vznesené v tomto ohľade preto nie je potrebné preskúmať.

72 Okrem toho treba zdôrazniť, že predmetom prejednávanej veci nie je obvyklý spôsob fungovania registračnej dane, ale jej uplatnenie na vozidlá, ktoré sú v inom členskom štáte registrované na ich majiteľa usadeného v tomto členskom štáte.

73 Súdny dvor v rozsudkoch z 11. decembra 1990, Komisia/Dánsko (C-47/88, Zb. s. I-4509), a zo 17. júna 2003, De Danske Bilimportører (C-383/01, Zb. s. I-6065, bod 43), konštatoval, že daň, akou je aj dánska registračná daň z nových motorových vozidiel, nie je v rozpore s článkami 28 ES a 90 ES. To však ešte nevylučuje, že dočasná registračná daň obmedzuje voľný pohyb pracovníkov, čím je v rozpore s článkom 39 ES.

74 Až na niektoré výnimky, ktoré pre predmetné konanie nie sú relevantné, zdaňovanie motorových vozidiel nebolo harmonizované. Členské štáty preto pri výkone daňovej právomoci nie sú viazané, pokiaľ rešpektujú právne predpisy Spoločenstva (rozsudok Cura Anlagen, už citovaný, bod 40).

75 Aby bolo možné určiť obmedzenia, ktoré článok 39 ES stanovuje Dánskemu kráľovstvu pri vyberaní registračnej dane, treba pripomenúť, že predmetom sporu v už citovanom rozsudku Cura Anlagen bola iba situácia, ktorá nastala v dôsledku trojročnej lízingovej zmluvy uzatvorenej medzi podnikom so sídlom v Rakúsku a podnikom so sídlom v inom členskom štáte týkajúcej sa vozidla, ktoré malo byť prevažne používané v Rakúsku. V bode 35 rozsudku Súdny dvor zdôraznil, že teda nešlo o zmluvy o jednoduchom prenájme na krátku dobu, ako napríklad prenájom náhradného vozidla od spoločnosti usadenej v inom členskom štáte.

76 Pokiaľ je služobné vozidlo prevažne určené na trvalé používanie v Dánsku alebo sa skutočne v Dánsku používa, je situácia porovnateľná so situáciou v spore v už citovanom rozsudku Cura Anlagen.

77 Za týchto okolností je Dánske kráľovstvo oprávnené vyberať registračnú daň z vozidla, ktoré pracovníkovi s bydliskom v Dánsku poskytol podnik usadený v inom štáte.

78 V tejto situácii je totiž rovnaké zaobchádzanie v súvislosti s používaním služobného vozidla dotknutým pracovníkom a inými osobami s bydliskom v Dánsku týkajúce sa vyberania tejto dane prípustné a postačujúce na odôvodnenie obmedzenia voľného pohybu pracovníkov.

79 Ak naproti tomu podmienky uvedené v bode 76 splnené nie sú, potom je väzba služobného vozidla registrovaného v inom členskom štáte k Dánsku slabšia, v dôsledku čoho je potrebné ďalšie odôvodnenie sporného obmedzenia.

80 V tejto súvislosti treba zdôrazniť, že dočasnú registračnú daň nemožno odôvodniť tým, že jej cieľom je zabrániť daňovým únikom. Podľa ustálenej judikatúry totiž nemožno zníženie príjmov z daní považovať za naliehavý dôvod všeobecného záujmu, na ktorý by sa bolo možné odvolávať pri odôvodňovaní opatrenia, ktoré by bolo v zásade v rozpore so základnou slobodou (rozsudok zo 7. septembra 2004, Manninen, C-319/02, Zb. s. I-7477, bod 49).

81 Pokiaľ ide o názor dánskej vlády, že systém dočasných registračných daní odôvodňujú snahy zabrániť daňovým únikom pri používaní služobného vozidla registrovaného v inom členskom štáte, treba konštatovať, že všeobecná domnienka obchádzania alebo skrátenia daní sa nemôže zakladať na skutočnosti, že zamestnávateľ usadený v inom členskom štáte ako v Dánsku poskytne pracovníkovi s bydliskom v Dánsku služobné vozidlo na používanie na služobné alebo dokonca na služobné a súkromné účely. Táto domnienka teda nemôže odôvodniť daňové opatrenie zasahujúce do výkonu základného práva zakotveného v Zmluve.

82 Žaloba Komisie je preto vo vzťahu k novej právnej úprave čiastočne dôvodná.

83 Toto konštatovanie sa nevzťahuje iba na používanie služobného vozidla na služobné účely, ale takisto na jeho používanie na súkromné účely, ktoré sú vo vzťahu k služobným účelom vedľajšie (pozri v tejto súvislosti rozsudok Ledoux, už citovaný, bod 18).

O článku 10 ES

84 Nemožno konštatovať nesplnenie všeobecných povinností vyplývajúcich z článku 10 ES, ktoré by sa odlišovalo od vyššie uvedeného nesplnenia konkrétnejších povinností Spoločenstva, ktorými je Dánske kráľovstvo viazané podľa článku 39 ES.

85 Na základe uvedeného je potrebné konštatovať, že Dánske kráľovstvo si

— tým, že jeho právny poriadok a jeho správna prax nedovoľujú pracovníkom s bydliskom v Dánsku, ktorí v inom členskom štáte vykonávajú zamestnanie, ktoré nie je ich hlavnou činnosťou, používať na služobné a súkromné účely služobné vozidlo registrované v tomto inom členskom štáte, v ktorom je usadený podnik ich zamestnávateľa, a

— tým, že jeho právny poriadok a jeho správna prax dovoľujú pracovníkom s bydliskom v Dánsku, ktorí vykonávajú zamestnanie v inom členskom štáte, používať na služobné alebo služobné a súkromné účely služobné vozidlo registrované v tomto inom členskom štáte, v ktorom má ich zamestnávateľ sídlo alebo hlavné miesto podnikateľskej činnosti, ktoré nie je určené hlavne na trvalé používanie v Dánsku, a ani nie je skutočne používané týmto spôsobom, iba pod podmienkou, že zamestnanie vykonávané u tohto zamestnávateľa je ich hlavnou činnosťou a na tieto účely je zaplatená daň,

nesplnilo povinnosti, ktoré mu vyplývajúce z článku 39 Zmluvy ES, a v zostávajúcej časti je potrebné žalobu zamietnuť.

O trovách

86 Podľa článku 69 ods. 2 rokovacieho poriadku účastník konania, ktorý vo veci nemal úspech, je povinný nahradiť trovy konania, ak to bolo v tomto zmysle navrhnuté. V súlade s článkom 69 ods. 3 prvým pododsekom toho istého rokovacieho poriadku však Súdny dvor môže rozdeliť náhradu trov konania medzi účastníkov konania alebo rozhodnúť tak, že každý z účastníkov znáša svoje vlastné trovy konania, ak účastníci nemajú úspech v jednej časti alebo vo viacerých častiach predmetu konania, alebo z výnimočných dôvodov. Keďže každý z účastníkov konania mal úspech len v časti predmetu konania, je opodstatnené rozhodnúť, že každý z nich znáša svoje vlastné trovy konania. Ďalej podľa článku 69 ods. 4 prvého pododseku uvedeného rokovacieho poriadku Fínska republika, ktorá vstúpila do konania ako vedľajší účastník, znáša svoje vlastné trovy konania.

Z týchto dôvodov Súdny dvor (prvá komora) rozhodol a vyhlásil:

1. Dánske kráľovstvo si

— tým, že jeho právny poriadok a jeho správna prax nedovoľujú pracovníkom s bydliskom v Dánsku, ktorí v inom členskom štáte vykonávajú zamestnanie, ktoré nie je ich hlavnou činnosťou, používať na služobné a súkromné účely služobné vozidlo registrované v tomto inom členskom štáte, v ktorom je usadený podnik ich zamestnávateľa, a

— tým, že jeho právny poriadok a jeho správna prax dovoľujú pracovníkom s bydliskom v Dánsku, ktorí vykonávajú zamestnanie v inom členskom

štáte, používať na služobné alebo služobné a súkromné účely služobné vozidlo registrované v tomto inom členskom štáte, v ktorom má ich zamestnávateľ sídlo alebo hlavné miesto podnikateľskej činnosti, ktoré nie je určené hlavne na trvalé používanie v Dánsku, a ani nie je skutočne používané týmto spôsobom, iba pod podmienkou, že zamestnanie vykonávané u tohto zamestnávateľa je ich hlavnou činnosťou a na tieto účely je zaplatená daň,

nesplnilo povinnosti, ktoré mu vyplývajú z článku 39 ES.

2. **V zostávajúcej časti sa žaloba zamieta.**

3. **Každý z účastníkov konania znáša svoje vlastné trovy konania.**

4. **Fínska republika znáša svoje vlastné trovy konania.**

Podpisy